

най-съвършеннитѣ сребърни и златни издѣлия. По улицитѣ му се движеше пѣстра и шумна тѣлпа въ разкошни и живописни облѣкла — толкова красиви, че по думитѣ на единъ съвременикъ, сѣкашъ всички тия хора били царски деца. По площадитѣ му, изградени съ дворци, се редѣха едно до друго най-изящнитѣ произведения на старото изкуство. Въ църквитѣ му съ грамадни куполи мозаиката блестѣше както злато срѣдъ изобилнитѣ мрамори. Пжтешественицитѣ, които посещаваха тогава Цариградъ, не могатъ да въздържатъ възторга си, когато описватъ неговитѣ красоти.

Следъ кжси разговори, представителитѣ на дветѣ държави подписаха мирния договоръ — това бѣ въ началото на октомврий 927 г., петъ месеца следъ Симеоновата смъртъ. Договора се подписа при следнитѣ условия: 1) Византия признава на Петра титлата царь, а на българскитѣ посланници въ Цариградъ дава пѣрво мѣсто; тя се задѣлжава при това да смѣта българския царь по-високъ отъ всички европейски владетели, дори и отъ германския императоръ; 2) признава българската църква за независима и патриаршеско достоинство на българския църковенъ началникъ; 3) Византия ще плаща данѣкъ на българитѣ, а последнитѣ се задѣлжаватъ да пазятъ да не нападатъ маджаритѣ грѣцкитѣ градове покрай Адриатическо море; 4) размѣнятъ се пленницитѣ между дветѣ страни и се опредѣлятъ границитѣ между България и Византия — съ малки изключения Византия признава на България сжщитѣ граници, каквито е имала при Симеона; и 5) ѱключва се